

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Obo/17/2018
Identifikačné číslo spisu: 8004111226
Dátum vydania rozhodnutia: 29.03.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Prieceľová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:8004111226.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Aleny Prieceľovej a členiek JUDr. Gabriely Mederovej a JUDr. Viery Pepelovej v právnej veci žalobcu: JUDr. O., nar. XX. XX. XXXX, bytom E., zastúpeného advokátom JUDr. Petrom Barňákom so sídlom Kukorelliho 58, Humenné

proti žalovaným: 1/ Súkromné lesy Kredba, spol. s r. o., so sídlom Námestie Slobody 1, Humenné, IČO: 36 447 013, zastúpenému advokátom JUDr. Miroslavom Korchom, so sídlom Kukorelliho 1505/50, Humenné, 2/ Súkromné lesy Kredba a Mudroch, spol. s r. o., so sídlom Kukorelliho 1505/50, Humenné, IČO: 36 497 479, zastúpenému advokátom JUDr. Jozefom Kravcom, CSc., so sídlom Čingovská 9, Košice, za účasti: 1. MUDr. V.,

nar. XX. XX. XXXX, bytom L., W., 2. V., XX. XX. XXXX, bytom O., B., 3. X., nar. XX. XX. XXXX, bytom U., B., 4. F., nar. XX. XX. XXXX, bytom M., B., zastúpených advokátom JUDr. Miroslavom Korchom, so sídlom Kukorelliho 1505/50, Humenné o neplatnosť darovacej zmluvy, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove, č. k. 5Cbs/7/2004-769 zo 06. februára 2018, o nároku na náhradu trov konania, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Prešove, č. k. 5Cbs/7/2004-769 zo 06. februára 2018 p o t v r d z u j e.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Prešove (ďalej aj „krajský súd“ alebo „súd prvej inštancie“) svojim (v poradí tretím) rozsudkom, č. k. 5Cbs/7/2004-634 zo dňa 20. marca 2012, v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „odvolací súd“), č. k. 4Obo/47/2012-691 z 29. októbra 2014, zamietol žalobu o určenie neplatnosti darovacej zmluvy a vyslovil, že o trovách všetkých konaní rozhodne po právoplatnosti uvedeného rozsudku.

2. Po právoplatnosti predmetného rozsudku rozhodol súd prvej inštancie uznesením,

č. k. 5Cbs/7/2004-717 zo 16. septembra 2015 o trovách konania tak, že žalobcovi uložil povinnosť nahraďiť žalovanému 1/ trovy konania v o výške 23 678,39 eur a žalovanému 2/ trovy konania vo výške 972,89 eur. Na základe podaných odvolaní odvolací súd zrušil uvedené rozhodnutie súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie okrem iného s tým, že musí náležite zdôvodniť, prečo sa v danej veci nevysporiadal s možnosťou použitia ustanovenia

§ 150 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“), najmä keď v predchádzajúcom svojom rozhodnutí, sp. zn. 5Cbs/7/2004 zo 06. októbra 2005 dôvody hodné osobitného zreteľa na nepriznanie náhrady trov konania vzhladol.

3. Krajský súd v Prešove následne uznesením, č. k. 5Cbs/7/2004-769 zo 06. februára 2018 priznal žalovaným 1/ a 2/ proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Zároveň priznal nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi v rozsahu 100%

aj MUDr. V., V., X. a F., vystupujúcim do 01. 07. 2016 v konaní ako vedľajší účastníci na strane žalovaného 1/.

4. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania súd prvej inštancie postupoval už podľa nového procesného predpisu, t. j. zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „C. s. p.“), aplikujúc i jeho intertemporálne ustanovenia (§ 470 ods. 1, 2 C. s. p.). Vo svojom rozhodnutí uviedol, že nakoľko bola žaloba v celom rozsahu zamietnutá, úspešnou stranou v konaní boli žalovaní 1/ a 2/ a osoby vystupujúce v konaní do 30. 06. 2016 ako vedľajší účastníci na strane žalovaného 1/, a preto im v zmysle § 255 ods. 1 C. s. p. patrí právo

na náhradu trov konania voči žalobcovi, ktorý vo veci úspech nemal. Krajský súd pri rozhodovaní skúmal aj to, či v prejednávanej veci neexistujú dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle § 257 C. s. p., ktoré by odôvodňovali výnimočne nepriznať náhradu trov konania úspešným stranám sporu, avšak dospel k záveru, že takéto dôvody v konkrétnej veci nie sú dané. Samotná skutočnosť, že pred Krajským súdom v Prešove sa pod sp. zn. 7Cbs/6/2004 viedlo konanie o neplatnosť rozhodnutia valného zhromaždenia žalovaného 1/

zo dňa 24. augusta 2004 a skutočnosť, že súd tejto žalobe vyhovel, nemá vplyv na výsledok tohto konania, v ktorom sa riešila úplne iná otázka, a to otázka určenia neplatnosti darovacej zmluvy. Preto túto skutočnosť nemožno považovať za dôvod hodný osobitného zreteľa

pre nepriznanie nároku na náhradu trov konania žalovaným, ktorí boli v tomto spore v plnom rozsahu úspešní. Rovnako súd prvej inštancie vyhodnotil tvrdenie žalobcu, že žalovaná strana konala v snahe znížiť hodnotu obchodného majetku spoločnosti, a teda aj jeho majetku. V tomto smere odkázal na právoplatné rozhodnutie v tejto veci a v ňom uvedené výsledky znaleckého dokazovania, z ktorých vyplýva, že hodnota jeho obchodného podielu v spoločnosti žalovaného 1/ sa po uzavretí darovacej zmluvy zvýšila o 9 000,-Sk. Preto ani toto tvrdenie žalobcu nezakladá dôvod hodný osobitného zreteľa pre rozhodnutie o náhrade trov konania v zmysle § 257 C. s. p. K zdôrazňovanej výnimočnosti použitia ustanovenia § 257 C. s. p. uviedol, že nepriznanie náhrady trov konania podľa tohto ustanovenia by mohlo v značnej miere zasiahnuť do majetkových pomerov žalovaných strán, ktoré by museli všetky trovy svojho konania znášať samé aj napriek ich plnému úspechu v spore, čím by mohlo dôjsť k porušeniu práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Vzhľadom k uvedenému rozhodol o priznaní nároku na náhradu trov konania žalovaným 1/ a 2/ a MUDr. V. V.

X. a F., vystupujúcim do 01. 07. 2016 v konaní ako vedľajší účastníci na strane žalovaného 1/, a to v rozsahu 100%.

5. Voči predmetnému uzneseniu podal žalobca odvolanie, v ktorom namietal, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Podľa jeho názoru účelom ustanovenia § 257 C. s. p. je zmierniť dôsledky právnych noriem upravujúcich náhradu trov konania zavedením moderačného práva. Pri úvahe o jeho aplikácii súd zohľadňuje osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery účastníkov, prihliada na ich postoj v konaní a prípadne

na iné okolnosti a môže dospieť k záveru o úplnom nepriznaní trov konania úspešnej strane sporu alebo nepriznaní čiastočnom, a to práve s ohľadom na intenzitu preukázaných dôvodov hodných osobitného zreteľa. Odvolateľ sa nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie

o neexistencii dôvodov hodných osobitného zreteľa pre použitie ustanovenia § 257 C. s. p., pretože podľa jeho názoru v predmetnej veci existuje niekoľko dôvodov hodných osobitného zreteľa, ktoré mal pri svojom rozhodovaní zohľadniť. Nakoľko Krajský súd v Prešove rozhodol o neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia, takýto rozsudok má podľa jeho názoru

za následok relatívnu neplatnosť predmetnej darovacej zmluvy a aj z uvedeného dôvodu žalobca nemal inú možnosť svojej obrany ako podanie žaloby o neplatnosť darovacej zmluvy v tejto veci. Podľa žalobcu zároveň zo záverov súdneho znalca v konaní vo veci samej možno skonštatovať, že hodnota obchodného podielu žalobcu pred darovacou zmluvou zo dňa

14. 09. 2004 a po darovacej zmluve sa účtovne znížila o 178 120,-Sk, čo zodpovedá 61% zníženiu účtovnej hodnoty obchodného podielu žalobcu. Napokon súd nezohľadnil ani pomery žalobcu a žalovaných, keď žalobca bol v konaní neúspešný, prišiel o majetok a ak by ešte mal znášať aj trovy konania žalovaných, bolo by to vo vzťahu k žalobcovi neprimerane tvrdé a nespravodlivé, pretože pri rozhodovaní o trovách má súd prihliadať aj na okolnosti,

ktoré žalobcu viedli k súdnemu sporu. Z vyššie uvedených dôvodov preto podľa žalobcu nepochybne vyplýva, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci a navrhuje, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zmenil a žalovaným náhradu trov konania nepriznal alebo ho zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd odvolací

[podľa § 470 ods. 4 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)], po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 C. s. p.) oprávnenou osobou - stranou sporu (§ 359 C. s. p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti

(§ 363 C. s. p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 C. s. p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C. s. p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

7. Z obsahu samotného odvolania je zrejmé, že nesprávne právne posúdenie veci vidí žalobca v tom, že súd prvej inštancie podľa jeho názoru dostatočne nezohľadnil okolnosti, ktoré ho viedli k podaniu samotnej žaloby v tejto veci a tiež v skutočnosti, že na základe predmetnej darovacej zmluvy malo dôjsť k zníženiu hodnoty obchodného podielu žalobcu. Krajský súd v napadnutom rozhodnutí uviedol, že sa podrobne oboznámil s názorom žalobcu, vysloveným v odvolaní z 09. 11. 2015 (bod 14 uvedeného uznesenia), a preto sa pri zdôvodňovaní svojho rozhodnutia o neaplikácii ustanovenia § 257 C. s. p. zameral priamo na tieto žalobcom uvádzané skutočnosti. Odvolací súd konštatuje obsahovú zhodnosť argumentov žalobcu v oboch jeho podaných odvolaniach, či už z 09. 11. 2015 alebo z 23. 02. 2018, čo sa týka možnosti použitia ustanovenia § 150 O. s. p., resp. § 257 C. s. p. Vzhľadom k uvedenému odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie sa zaoberal všetkými relevantnými námietkami žalobcu ohľadne možnosti aplikácie ustanovenia § 257 C. s. p., adekvátnym spôsobom sa s nimi vysporiadal a svoje závery dostatočným spôsobom odôvodnil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého uznesenia v zmysle § 387 ods. 1, 2 C. s. p. a závery v ňom vyjadrené považuje za správne.

8. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia odvolací súd uvádza,

že je potrebné rozlišovať konanie o neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia a konanie o určenie neplatnosti konkrétnej darovacej zmluvy. Úspech v konaní o neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia automaticky nemá za následok neplatnosť darovacej zmluvy, ako sa mylne po celý čas trvania predmetného sporu domnieval žalobca a čo mu bolo odvolacím súdom zdôraznené už v predchádzajúcich jeho rozhodnutiach, sp. zn. 5Obo/29/2006 z 23. apríla 2008, sp. zn. 5Obo/73/2009 z 15. decembra 2010 a napokon aj v poslednom vo veci vydanom rozsudku, sp. zn. 4Obo/47/2012 z 29. októbra 2014. Konanie o určenie neplatnosti darovacej zmluvy je návrhovým konaním a jeho (ne)iniciovanie bolo na zvážení samotného žalobcu. S uvedeným rozhodnutím sa spája aj

uvedomenie si možných, s konaním spojených, nákladov v prípade neúspechu žalobcu v konaní, čo žalobca, ako osoba právnický vzdelaná a v konaní zastúpená právnym zástupcom, musela mať od počiatku na zreteli. Zároveň odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že uznesenie o nároku na náhradu trov konania je naviazané

na samotné rozhodnutie vo veci a pri rozhodovaní o priznaní nároku na náhradu trov konania súd vychádza zo záverov meritórneho rozhodnutia a úspechu jednotlivých strán v spore. Odvolateľom opakovane predkladaná argumentácia spočíva vo svojej podstate s nestotožnením sa so závermi súdu vyslovenými v meritórnom rozhodnutí, pričom túto svoju argumentáciu, ktorou sa opakovane súdy zaoberali v konaní vo veci samej a nestotožnili sa s ňou,

považuje za skutočnosť, na základe ktorej by mal súd aplikovať ustanovenie § 257 C. s. p. a úspešnú stranu v spore zaťažiť bremenom znášania vlastných trov vzniknutých v tomto spore. Ustanovenie § 257 C. s. p. však nemožno aplikovať čisto na podklade tvrdení žalobcu,

ktoré sa v konaní vo veci samej nepotvrdili, resp. súd pri ich posúdení dospel k iným záverom ako žalobca (napr. otázka zvýšenia/zníženia hodnoty obchodného podielu žalobcu pred

a po uzavretí predmetnej darovacej zmluvy). Inými slovami, samotnej nespokojnosti žalobcu

so závermi vyslovenými súdom v konaní vo veci samej nemožno pripísať relevanciu vo vzťahu k rozhodovaniu o trovách konania po právoplatnom skončení konania a možnosti (ne)aplikácie ustanovenia § 257 C. s. p. v konkrétnej veci.

9. Vzhľadom k tomu, že odvolateľ vo svojom odvolaní neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé spochybniť závery prijaté súdom prvej inštancie, odvolací súd na základe uvedeného napadnuté uznesenie krajského súdu podľa § 387 ods. 1, 2 C. s. p. ako vecne správne potvrdil.

10. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné dovolanie (§ 419 C. s. p. a nasl.).